

γός ἐκάθισεν ἐν τῷ μέσῳ φωνῶν πανταχόθεν, ὁ δὲ ὑπουργός τῶν Ἐξωτερικῶν ἠγέρθη ὑπέροχος τοῦ προισταμένου του, ἀλλὰ οἱ λόγοι του προεκάλεσαν νέαν τρικυμίαν σφοδρότεραν τῆς προτέρας καὶ ὁ Σταῦρος ἐγερεῖς ἐπροχώρησεν ἀπειλητικῶς πρὸς αὐτόν, καὶ ἄλλοι βουλευταὶ ὤρμησαν, μολὶς προλαβόντες τὴν μετατροπὴν τῆς λογομαχίας εἰς σωματικὴν σύγκρουσιν. Ἡ αὐτοῦ ἐξοχότης ὁ κ. Σαμουὴλ Οὐάρεν ἐδίσταζεν ἂν πρέπει νὰ ἐξακολουθήσῃ τιμῶν περαιτέρω διὰ τῆς ὑψηλῆς παρουσίας του τοιαύτας σκηνάς. Ἀναπολῶν τὰ τῆς ἀρχαίας μυθολογίας, ἐνθυμήθη τὸν γέλωτα τῶν θεῶν τοῦ Ὀλύμπου, ὅτε ἔβλεπον ἀνοηταίνοντας τοὺς θνητούς. Ἄλλ' ὅπως δῆποτε περιηγείτο πρὸς αὐξήσιν γνώσεων, καὶ ἤξιζε τὸν κόπον νὰ ἴδῃ ὅσα ἔβλεπεν ἐκ τοῦ θεωρείου τῶν διπλωματῶν.

Ἐν τούτοις οἱ ὑπουργικοὶ ἤρχισαν προσκαλοῦντες μανικῶδως τὸν Σταῦρον νὰ ἀποσύρῃ τὰς ὑβριστικὰς ἐκφράσεις του. Ὁ Σταῦρος δὲν εἶχε τοιοῦτον σκοπὸν. Οἱ φίλοι του, προεξάρχοντες τοῦ ἀρχηγοῦ του, τὸν ὑπερησπίζοντο κραυγάζοντες καὶ χειρονομούντες· τὸσαῦτα δὲ ἦτο ἡ ταραχὴ καὶ ἡ γασμαδίκα, ὥστε ἡ αὐτοῦ ἐξοχότης ὁ κ. Σαμουὴλ Οὐάρεν ἐνόμισε πρὸς στιγμὴν, ὡς ἔλεγεν, ὅτι εὐρίσκεται ἐντὸς φρενοκομείου. Ἀδύνατον νὰ διακρίνῃ τις μίαν φράσιν ὀλόκληρον ἐντὸς τοῦ κυκλώου ἐκείνου ἀγρίων κραυγῶν. Πολλοὶ τῶν βουλευτῶν ὄρθιοι· ἐπὶ τῶν ἐδωλίων ἔσειον τοὺς πέλους τῶν ἀπειλητικῶς. Ὁ ἀτυχῆς πρόεδρος ἀπαυδήσας ἐδραπέτευσεν ἐκ τῆς ἔδρας του, εἰς τὴν ὁποίαν τὸν διεδέχθη εἰς τῶν ἀντιπροέδρων, ὁ δὲ Τελάχης διασκελίσας ὀρηκτικῶς τὸν ἐνώπιον τῶν πρώτων ἐδωλίων γῶρον ἀνῆλθεν εἰς τὸ βῆμα καὶ διεκήρυξε στεντορείως, ὅτι θὰ μείνῃ ἐπ' αὐτοῦ ὀμιλῶν μέχρις οὗ γείνη τὸ θέλημα τοῦ κόμματός του, ἔστω καὶ μέχρι τῆς αἰρίας. Καὶ ἤρχισε πράγματι ἀγορεύων ἄνευ σειρᾶς, ἐπαναλαμβάνων τὰ αὐτὰ ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς, φωνάζων, χειρονομῶν καὶ βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ Σταύρου, ὅστις ἐκ τῆς θέσεώς του ἔλεγε μεγαλοφώνως καὶ ἐκείνος τὰ ἴδικά του.

Ἦλθεν ἡ ἐσπέρα, πρῆλθε τοῦ γεύματος ἡ ὥρα καὶ ἐξηκολούθει ὁ Τελάχης ἀγορεύων, ἐνῶ ὁ δυστυχῆς ἀντιπρόεδρος ἠγωνίζετο κατὰ τῆς ἐπικρατούσης καταγίδος, κρούων εἰς μάτην τὸν κώδωνα. Ἄλλ' οἱ πεινασμένοι βουλευταὶ ἤρχισαν ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον νὰ ἀποχωρῶσι πρὸς εὔρεσιν τροφῆς, ἐνῶ οἱ μένοντες ἐζήτουν γαστρῶς τὴν ἀναβολὴν τῆς συνεδριάσεως. Ἄλλ' ὁ Τελάχης καὶ ὁ Σταῦρος ἐπέμενον σταθερῶς. Τί πρὸς αὐτοὺς αἱ ἀνάγκαι τοῦ στομάχου; Καὶ ἐπῆλθεν ἡ νύξ, καὶ ὁ Τελάχης ἔμενον ἔτι ἐπὶ τοῦ βήματος, ἀδυσώπητος, φρενός, ἀκατάβλητος. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Σταῦρος ἔτρωγε κολλούρας, τὰς ὁποίας φίλοι του ἔφερον ἐξωθεν, καὶ ἐξηκολούθει μὲ γέ-

μάτων στόμα τὰς διακοπὰς του πρὸς ὑποστήριξιν τοῦ ἀγορευόντος.

Ἐπὶ τέλος ἐληξεν ὁπωσδήποτε ἡ συνεδρίασις καὶ οἱ δύο φίλοι ἀνεχώρησαν ὁμοῦ ἐκ τοῦ βουλευτηρίου.

— Δὲν τὰ κατὰφέρουν καλλίτερα οἱ παρνελισταὶ εἰς τὸ Λονδίνον, εἶπεν ὁ Τελάχης.

— Ἐθρικυβευστες, φίλε μου, ἀπεκρίθη ὁ Σταῦρος! Βεβία ἡ ἐπιτυχία σου ὡς δημάρχου.

— Δήμηχρος! ὑπέλαβεν ὁ θρικυβεύσας βουλευτῆς, συναίσθανόμενος κατὰ πόσον τὸν ἀνύψωσεν ἡ ἀρεμάνιος ἐν τῇ Βουλῇ στάσις του. Ἄς λέγωμεν καὶ ὑπουργός!

— Θὰ γείνη καὶ τοῦτο, ἀνεφώνησεν ὁ Σταῦρος καὶ ἀποχαίρετίσας τὸν φίλον του, ἐπορεύθη πρὸς τὴν οἰκίαν του, ὅπου ἔγραψεν ἀμέσως τριστηλον ἄρθρον καὶ ἐν σατυρικόν ποιήμα πρὸς διαφώτισιν τοῦ κοινού.

[Ἐπεταὶ συνέχεια]

Κατὰ τὸ ἀγγλικὸν ὑπὸ Δ. Β.

Ἀ φ ρ ο ς

Εἶτε τὰ μάτια σου ψιλὰ σικκῶνεις,
Εἶτε ὡς τὰ λούλουδα τὰ χαμπλώνεις,
Εἶδ' ὄλη ἔρωτας, εἶδ' ὄλη ἄφρος.
Ἄφρος τὰ χέρια σου τὰ μαρμαρένια,
Ἄφρος τὰ μάγουλα τὰ βελουδένια,
Ἄφρος ῥοδόχρῳμος, «πολὺ ἐλαφρός».

Εἶτε τὰ στήθια σου κυτυοῦν μ' ἐλπίδα,
Εἶτε τὸ βλέμμα σου χύνει μ' ἀχτίδα,
Εἶδ' ὄλη ἔρωτας, εἶδ' ὄλη ἄφρος.
Ἄφρος τὸ σῶμά σου τὸ πουπουλένιο,
Ἄφρος τ' ἀχειλί σου τὸ ζαχαρένιο
Ἄφρος σμαράγδιος, «πολὺ ἐλαφρός».

Ἢ δὲ κρινόσπαρτους τόπους διαδαίνεις
Ἢ μὲ τὰ χέρια σου τὰ ῥόδα δένεις,
Καὶ πάλι εἶδ' ἔρωτας, καὶ πάλι ἄφρος,
Ἄφρος 'ς τὸ λύγισμα, ἄφρος 'ς τὴ νεϊότη
Ἄφρος 'ς τὴν ἄφτασθ τὴν ὠραιότη,
Ἄφρος ὀλόμοσχος, «πολὺ ἐλαφρός».

Καὶ ἐμένα, ἀφροπλασθ, σὰν μὲ κυττάζεις
Γροικῶ ἀφ' τα ἐπίγεια πῶς μ' ἀνεβάζης,
Κρυφὰ μοῦ φαίνεται πῶς εἶμαι ἄφρος.
Τοῦ κόσμου ὀλόκληρου τὴ δυστυχία
Ἐεχνῶ, κ' ἐλεύθερον πάλαι ἡ καρδιά,
Πετῶ μεσοῦρανα «πολὺ ἐλαφρός».

Γι' αὐτὸ ἡ ἀγάπη μου, κόρη χουσι μου,
Ὁ νοῦς, ἡ σκέψι μου, κ' αὐτὴ ἡ ζωὴ μου
Σὰν ἄλλος γύρω σου σκορπιέτ' ἄφρος.
Κ' ἴσως τ' ἀφρότο σου λευκὸ χεράκι
Νὰ πιῶ κ' ἂν μοῦ ἔδινε μικρὸ φαρμάκι,
Θῆταν κ' ὁ θάνατος «πολὺ ἐλαφρός».